

## Even voorstellen



Dit is het Koekoeksnest. Het is meer dan honderd jaar oud. Vroeger zat er heel veel land omheen, maar beetje bij beetje werd dat opgeslokt door de stad. Het kleine landgoed dat er nu nog achter ligt, staat vol met kweeperbomen. Dat zijn heel oude fruitbomen, waar loeigrote peren aan groeien. Als je aan het begin van de herfst een volgroeide kweeper op je hoofd krijgt, dan overleef je dat niet. Of je hebt op zijn minst een fikse hersenschudding.

De bewoners van de begane grond:



Die met die zwarte krullen, dat is Milo. Hij is tien jaar. Milo is kampioen katapult schieten. Hij denkt nogal veel na, maar niet als hij schiet. Want dan mis je. Die zwarte haarbal naast Milo is Zwiep. De liefste hond van de hele wereld en het heelal.

Naast Milo staat Daantje: zijn soms irritante en soms ook best wel lieve zusje. In haar handen heeft ze Lotje, de sloomste kat die er bestaat.

Die stoere dame met een hark in haar handen is Suus, de moeder van Milo en Daantje. Suus doet al meer dan vijftien jaar de tuin van het Koekoeksnest. Ze heeft altijd zwarte nagels en broeken die onder de aarde zitten. Maar de tuin staat er prachtig bij!

En die serieuze, dat is Bram. De vader van Milo en Daantje. Bram geeft

les op een middelbare school. Als de kinderen streng toegesproken moeten worden, dan doet Bram dat.

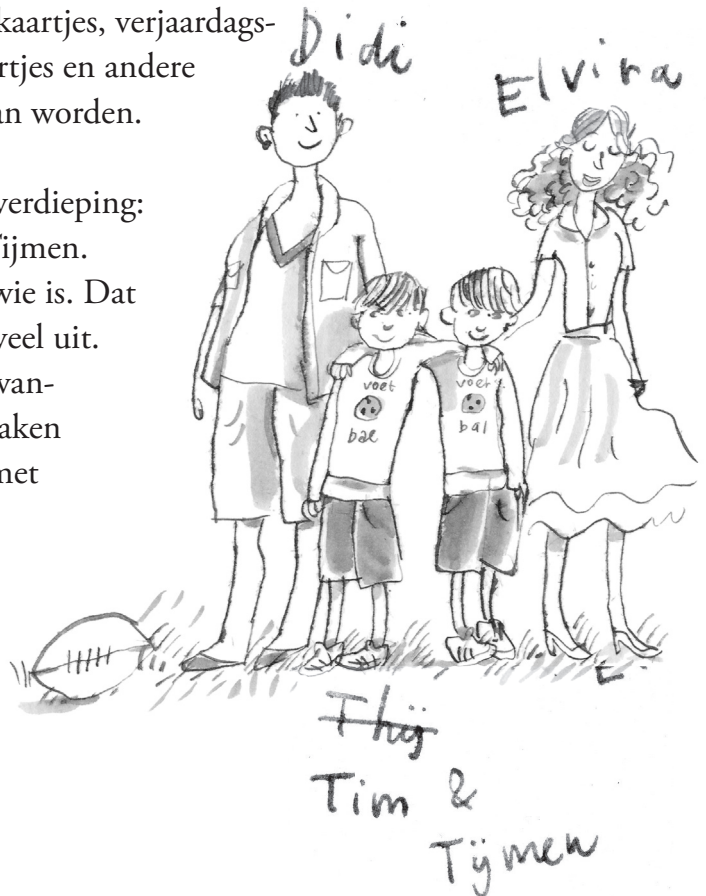


De bewoners van de tweede verdieping:  
Die dunne is Lina. De een-na-beste vriendin en het buurmeisje van Milo. Lina houdt van klimmen. Zolang het maar gevaarlijk en hoog is. Als er niks te klimmen valt en ze zenuwachtig is, gaat ze op haar handen staan. Naast Lina staat haar moeder Marieke. Volgens Milo is Marieke een soort tussenfiguur. Ze was nog heel jong toen ze Lina kreeg. Marieke is geen kind meer, maar ook niet zo volwassen als de andere volwassenen. Ze heeft wel twintig paar laarzen en maakt geboortekaartjes, verjaardagskaartjes en andere

kaartjes waar mensen blij van worden.

De bewoners van de derde verdieping:  
Die twee, dat zijn Tim en Tijmen.  
Je kunt haast niet zien wie wie is. Dat maakt eigenlijk ook niet zoveel uit. Ze zijn helemaal hetzelfde, vanbinnen en vanbuiten. Ze maken veel ruzie, gelukkig vooral met elkaar.

Didi is hun opvoedmoeder.  
Didi is altijd thuis en ze is nog strenger dan de vader van Milo.



Elvira is hun buikmoeder. Bram zegt altijd dat hij het een wonder vindt dat er uit die smalle, mooie Elvira twee van zulke wilde jongens zijn gekomen.

Huisdieren hebben ze niet. Didi zegt daarover: 'We hebben onze handen al vol aan de tweeling.' En zo is het.

De bewoners van de zolder:



# Tante Mimi

‘Gaan we nou nog een pannenkoekenfeest houden?’ vraagt Daantje. Milo kijkt zijn kleine zusje geërgerd aan. Ze kan zulke domme dingen zeggen op precies de verkeerde momenten.

‘Het is herfstvakantie,’ gaat Daantje verder. ‘Dat is toch een goede reden?’ ‘Tante Mimi is dood,’ antwoordt Milo. ‘Dan gaan we toch geen pannenkoekenfeest houden?’

Op dat moment komt ook de tweeling naar buiten gestruikeld. Milo kijkt niet eens om, hij kan zo wel horen dat zij het zijn. Tim en Tijmen hebben weer eens ruzie.

‘Ik had het bedacht!’ roept Tim.

‘Nou en?!’ schreeuwt Tijmen. ‘Jij wil altijd met alles de eerste zijn!’ ‘Ik ben ook als eerste geboren. Dus.’ Tim gaat uitdagend voor Tijmen staan. Daar is geen speld tussen te krijgen. Tim is een hele minuut eerder geboren.

‘Dus mag ik als eerste een pannenkoek in de lucht gooien,’ zegt Tijmen. Hij duwt Tim opzij.

‘We gaan helemaal geen pannenkoeken bakken,’ zegt Milo.

‘Waarom niet?’ vraagt de tweeling tegelijk. Ze zijn kampioen tegelijk praten. Alleen als ze het expres proberen te doen lukt het niet.

‘Tante Mimi is dood,’ zegt Daantje. Ze kijkt er heel zielig bij.

‘O,’ zeggen Tim en Tijmen. ‘Jammer.’

‘Ja, ik had ook net zo’n zin in pannenkoeken.’ Daantje trekt een pruillip.

‘Jij bent echt erg,’ zegt Milo. Maar hij vindt het zelf ook wel jammer. Er

is niks fijners dan een pannenkoekenfeest. Dan doen ze een wedstrijdje wie de meeste pannenkoeken kan bakken. Milo pakt zijn katapult uit zijn broekzak en schiet een steentje weg.

‘Wat zijn ze aan het doen?’ Tim wijst naar de ouders, die aan de houten tuintafel over een papier gebogen zitten.

‘Dat is een brief die papa moest ophalen bij het bejaardentehuis,’ antwoordt Milo.

‘Wat is dat dan voor brief?’ vraagt Daantje.

‘Dat gaat over de erfenis,’ zegt Lina.

‘Wat is dat?’

‘Als mensen doodgaan, dan is wat er achterblijft voor iemand anders,’ legt Milo uit.

Daantje huivert. ‘Ze wordt toch gewoon begraven?’

‘De spullen, natuurlijk.’

‘O,’ zegt Daantje.

Lotje de poes loopt sloom langs het groepje kinderen.

‘Kom maar, schatje.’ Daantje trekt de poes op schoot. Gewillig laat Lotje zich oppakken.

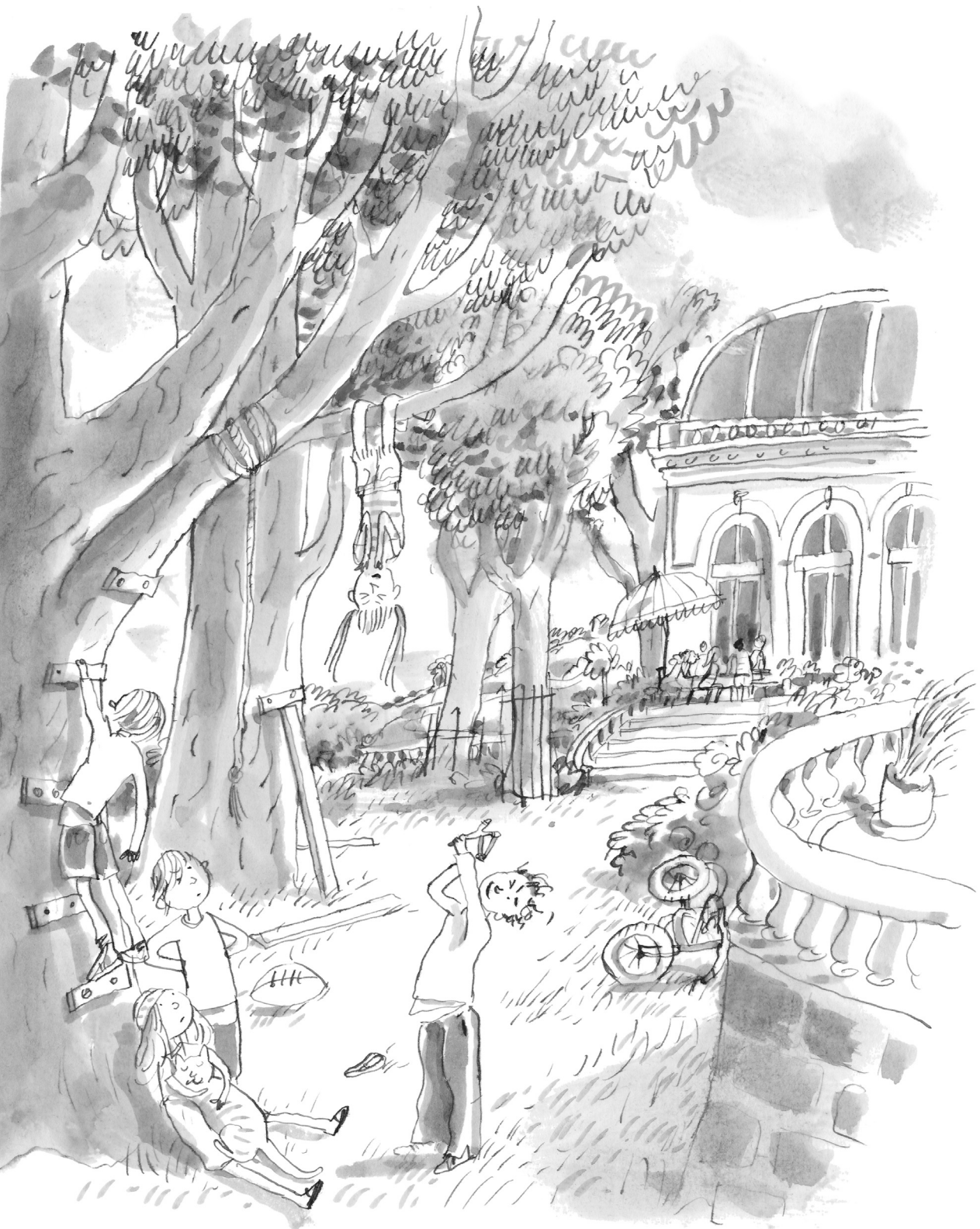
Lina is intussen ondersteboven aan een boomtak gaan hangen. ‘Dus het Koekoeksnest is nu van ons!’ roept ze. ‘Of eigenlijk van jullie, want jouw moeder kende tante Mimi het eerst, toch?’

Milo knikt terwijl hij een steentje van de grond raapt. ‘Ik schiet hem precies door je haar heen, goed?’ Hij trekt het elastiek van zijn katapult naar achter.

‘Maar als je me raakt, vermoord ik je!’ roept Lina. Ze knijpt haar ogen stijf dicht en beweegt niet terwijl het steentje door haar haren heen suist. Dan trekt ze zichzelf op en springt uit de boom. ‘Maar hoe zit het nou? Wanneer kwamen jullie hier wonen?’

‘Ik was nog maar twee, geloof ik,’ zegt Milo. ‘Mijn moeder deed de tuin voor tante Mimi. En toen ze te oud werd, mochten wij er komen wonen, omdat ze verder geen familie heeft.’





‘Dus is het Koekoeksnest nu van jullie,’ beslist Lina. ‘Omdat jullie de eersten waren.’

‘En van Zwiep,’ zegt Milo. Hij fluit een deuntje en meteen komt zijn zwarte hond aangedraafd. Terwijl hij Zwiep omhelst ziet Milo vanuit zijn ooghoek dat zijn moeder een traantje wegpinkt.

‘Moet jij niet huilen?’ vraagt Lina, die het ook heeft gezien. ‘Jij kreeg altijd post van haar.’

Milo denkt na. Hij vond tante Mimi lief. En ook een beetje vreemd, maar wel fijn vreemd. Zij was zo iemand aan wie je niet hoefde uit te leggen dat je met je hond kunt praten. Hij ziet haar Mimi nog voor zich, zoals ze op zondag aan tafel zat. Altijd in een grote, stevige stoel aan het hoofd. Ze kon zo hard schateren dat je het bij de burens kon horen. En die wonen vijf kilometer verderop. Maar het laatste jaar kwam ze niet meer, ze was te oud geworden. Milo stuurde haar regelmatig kaartjes en dan kreeg hij altijd een briefje terug in haar beverige handschrift. Dat zal hij missen. Hij stuurt opa ook wel eens een kaart, maar die schrijft bijna nooit terug.

‘Moet je nou huilen of niet?’ vraagt Lina ongeduldig.

‘Nee, maar ik vind het wel heel gek,’ antwoordt Milo.

Lina doet haar ogen dicht. Ze trekt een raar gezicht, alsof ze moet poepen. Dan doet ze haar ogen weer open. ‘Ik hoef ook niet te huilen.’

‘Dus we gaan echt geen pannenkoeken eten?’ vraagt Tijmen nog eens.

‘Dat het Koekoeksnest nu officieel van jullie is, vind ik eigenlijk best een goede reden om pannenkoeken te eten,’ zegt Lina.

Daantje springt op en rent naar de ouders toe. Ze trekt haar moeder aan haar jurk. ‘Gaan we nog een pannenkoekenfeest houden?’

Suus glimlacht treurig. ‘Nee, snuitje. Daar ben ik niet voor in de stemming.’

‘Is het Koekoeksnest nu officieel van ons?’ vraagt Milo.

Suus werpt een korte blik op het papier dat op tafel ligt. ‘Nou, niet echt.’



Milo schrikt. 'Hoe bedoel je?'

'Niks om je druk over te maken, jongens,' zegt Bram. 'Die neef woont al jaren in Australië!'

'Neef?' Milo snapt er niks meer van. 'Welke neef?'

'Tante Mimi had nog een neef,' legt Suus uit.

'En wisten jullie dat?' vraagt Milo.

'Ja.'

'Waarom hebben jullie dat dan nooit verteld?'

Suus haalt haar schouders op. 'Het is niet zo heel belangrijk.'

'Maar misschien komt hij wel hierheen om ons eruit te jagen,' zegt Lina.

'Dan schieten we hem neer!' roepen Tim en Tijmen tegelijk.

Suus lacht. 'Dat hoeft niet. Want eigenlijk verandert er niet zoveel.

Eerst maakten we de huur over naar tante Mimi en nu naar neef

Jimmy.'

Milo kijkt naar de brief op tafel. Hij is geschreven in een ouderwets handschrift. 'Van wie is die brief?'

'Van tante Mimi,' zegt Suus.

Daantje trekt een verbaasd gezicht. 'Hoe kan dat nou? Ze is toch dood?'

'Ja, maar ze heeft hem al eerder geschreven.'

Milo probeert de brief te lezen, maar die ligt net te ver weg.

'Jullie mogen hem wel lezen, hoor,' zegt Suus. 'Of weet je wat, ik lees hem voor.'

Milo kijkt naar het blaadje en de zwierige letters. Hij ziet voor zich hoe tante Mimi's gerimpelde hand deze letters op het papier zette. Hij trekt Zwiiep tegen zich aan en luistert naar zijn moeder.

*'Lieve luitjes, als jullie deze brief krijgen, dan ben ik gaan hemelen. Dat geeft niks, hoor, want ik had er echt zin in. Ik hoop dat jullie nog lang en gelukkig in het Koekoeksnest blijven wonen. Ik kan me geen betere mensen bedenken voor mijn fijne, oude huis.'*

Milo knikt in gedachten naar tante Mimi. Het is inderdaad het fijnste huis dat er bestaat. Daar is iedereen het over eens.

‘Hoe lang wonen wij hier eigenlijk al?’ vraagt Tim ineens.

‘Nou, in elk geval al sinds jullie baby waren,’ antwoordt Suus. ‘Want tante Mimi moest altijd vreselijk lachen als jullie ruzie hadden en de fruithapjes in elkaars haren smeerden.’

‘Deden we dat?’ vragen Tim en Tijmen met een vies gezicht.

Suus lacht en slaat haar armen om Lina heen. ‘En deze dame zat bij Milo op de peuterspeelzaal toen ze hier kwam wonen.’

‘Lees je nou nog verder?’ vraagt Milo ongeduldig. Het verhaal dat hij en Lina meteen onafscheidelijk waren, heeft hij nou al zo vaak gehoord.

‘O ja, waar was ik?’

‘Dat ze geen betere mensen kan bedenken voor haar fijne huis,’ helpt Milo.

